

нагъ за пострадалитѣ бѣжанци, доволно бѣше единъ доста добръ слухъ, който да направеше да оставятъ всичкитѣ града, за да се отправятъ къмъ Търново, Свищовъ и другадѣ, тъй щото помѣжду страховидцитѣ влѣзохъ и азъ, който отидохъ да се споразумѣя съ брата си Андона за да тръгнемъ и ний съ другитѣ за нататъкъ. Когато отидохъ на къщата въ която бѣше той, расправихъ му за вчерашната случка, а и той самъ като бѣше пострадалъ въ село Ешеклий, Казанлъшко, което се заобиколило отъ Турцитѣ испослѣ и безъ малко щѣлъ да стане жертва тѣмъ, подтвърди, че трѣбва да се излѣзе оттукъ; защото не се знай какво ще се случи при Турското нападение на Балкана, та ми каза: да ида да зема момичетата Мариа, Ана и братчето ѝ Андона, пъкъ да се отправимъ за Търново, като си зехме нужднийтъ хлѣбъ, което направихъ и тръгнахме. Подъ Габрово имаше стража, която вардеше и прѣбираше на опѣзи хора мартинкитѣ пушки, та че тогава ги пускаше да си вървятъ, за да имъ даждѣтъ пушкитѣ на опѣзи людѣе, които ще се испрацатъ да занаватъ Балканскитѣ пжтеки противъ нахлуванието на Турцитѣ, макаръ и когато нѣкои извѣстивахъ, че Турската сила е голѣма и иска да се зематъ строги мѣрки по укрѣпяванието на Балкана, отговаряше имъ се, да не бержѣтъ грижата за туй, което не е тѣхна работа, тъй като правителството било турило подъ сѣко дърво и човѣкъ, та се небои отъ слухове и приказки. Него день Турцитѣ се установили добръ покрай Шипка и чакали на утрѣнѣта да нападатъ спорядъ извѣстието отъ Сюлеймановата телеграмма.

Ний него день полегка легка слѣдвахме си пжтя, който бѣше постоянно пѣленъ съ приходящи бѣжанци различно натоварени, кой съ каквото имущество е можалъ да се избави отъ огена и ножѣтъ и се отправихъ единъ нѣшъ, други съ оварденитѣ си животни къмъ полето; но защото страхѣтъ бѣше повлиялъ въ сърдцата ни, та и вървежѣтъ ни неспорѣше, щото слънчевий дневенъ некъ бѣше твърдѣ силенъ, гдѣто съ голѣма почивка по него подъ сѣнкитѣ му, едвамъ можихме да влѣземъ въ Дрѣново часа по 9 по тур-